

Kristi lust med människors barn, och hans lekande på jordens krets

(Tionde årgången 1851.)

Orden lyda så: *Jag var ett skötebarn vid hans sida, och jag var hans dagliga lust, lekande inför hans ansikte beständigt, lekande på hans jordkrets och förlustande mig med människors barn (i gamla övers. »min lust var med» m. m.).* Vilken det är, som talar dessa ord och genom hela detta kapitel, står uttryckligt redan i kapitlets överskrift eller första vers. Det är den eviga och väsentliga Visheten eller Guds Son. Liksom han i Joh. 1: 1 och 1 Joh. 5: 7 kallas Ordet, så kallas han här Visheten.

Och detta namn har han på många ställen i skriften, såsom i Matt. 11:19; Luk. 11:49; 1 Kor. 1:30. Och liksom i Joh. 1:2 står, att »Ordet i begynnelsen var hos Gud, och att genom det allt är gjort», så säger ock här Visheten: »Ifrån evighet är mitt konungadöme, ifrån begynnelsen, före jorden. – När Herren befäste himmelen, var jag tillstädes – när han bestämde jordens grundvalar.» Denna eviga, väsentliga vishet, Herren Kristus, säger här några ord, som äro fulla av sötma och ljuvlighet: »Jag förlustade mig med människors barn.»

O, vilken djup, fröjdeväckande mening framblixtrar icke ur dessa ord emot oss! De likna en kostbar ädelsten, av vilken, hur helst man vänder honom, alltid nya ljus och färger framstråla. Herren giver oss här till känna, att även han har en lust, en älsklingsförförjelse. Och varest har han denna sin lust? Ack, skulle man säga, var eljest än där, varest livets träd och fridens palmer susa, där den klara älven med levande vatten flyter, där han bär sin äras krona, och tusen sinom tusende med gyllene harpor omgiva hans stol? Men icke så! Hans sinne och hjärtas åtrå står annorstädes: »Jag förlustar mig med människors barn.»

Och detta talar han icke blott om de första människorna före fallet, hos vilka det väl gick an att hava sin lust, ty de voro då goda, fromma barn, utan det gäller om människors barn i alla tider, så länge jorden står. För att icke tala därom, att även detta ställe i vissa biblar översättes så: »Jag förlustar mig med människors barn», så veta vi det av hela skriften, att Herren i alla tider haft sin lust bland människorna och lekt på jordens yta; såsom han själv säger till sitt gamla fallna folk: »Med gammal kärlek älskar jag dig» (Jer. 31: 3).

Och har Herren någonsin haft sin lust med människors barn, så har det i synnerhet varit, sedan han blev deras Frälsare och Salighetshövding, sedan han genom fallet fick så mycket att göra med dem och – blev deras broder, deras släkting, deras Frälsare och herde. Han, talar ock dessa ord: »Jag förlustar mig med människors barn», på en tid, då redan hela världen var stadd i det onda, då »människornas alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda», och hela mänskligheten, död i överträdelser och synder, slutet i djävulens kedjor och belagd med Guds vrede och förbannelse, låg i eländets dy upp över huvudet. Billigt förundras vi då, att härlighetens Herre likväl säger: »Jag förlustar mig med människors barn.»

Jag förlustar mig. Vad är nu det? Vad kan vara Guds lust? Sannerligen allra först det, som ifrån evighet var hans lust, förförjelse och fröjd, då ännu ingenting var skapat, som kunde förförja hans öga. Vad var då föremålet för hans förförjelse? Sannerligen, endast *han själv – Kristus*. Ty han allena är i sig själv skön, älskvärd, Guds hjärtas lust, och allt annat är skönt, blott så vida det är en del av honom eller utflyter från honom. Herren har sin förförjelse uti sig själv, ty han själv är den enda och eviga skönheten. Blott strålarna av hans egna fullkomligheter förförja hans öga. Och denna hans ögonlust, den skulle vara hos människors barn? Ja, var skulle den eljest vara? Hos änglarna kanske? De hava sin egen härlighet; men Kristi härlighet är hos syndare.

Ja, huru underbart detta må ljuda, det är dock sanning; och det är ännu något underbarare; han har avklätt sig själv den konungliga purpurn och skänkt den åt sina fattiga, men återlösta bröder. »Fader», säger han, »jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig. – Jag helgar mig själv för dem» (Joh. 17). »I kännen vår Herre Kristi nåd, att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika» (2 Kor. 8: 9). Han blev »gjord till synd för oss, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom» (2 Kor. 5: 21).

Han har icke velat behålla sin rättfärdighets vita silke för sig, utan har givit det åt sin brud, till betäckning och prydnad, och den »masken Jakob» prålar i hans glans, i hans juveler, kedjor och kronor (Hes. 16). Ack ja! Huru skulle vi eljest vara vid god tröst, om icke hans rättfärdighet betäckte våra

synder? Huru skulle vi någonsin kunna hava frid med Gud, hava ett gott och glatt samvete och med förtrolighet umgåås med »honom, för vilken icke ens himlarna äro rena», om vi icke visste, att vi äro beklädda med den Fullkomliges fullkomlighet och den ende Heliges helighet? Huru skulle vi, krossade rör, kunna så frimodigt trotsa djävulen och alla hans härar, om vi icke visste, att vi hade den Allsmäktiges vänskap?

Huru skulle vi kunna upplyfta våra huvuden och med glädje vänta Herrens stora domedag, om vi icke vore från huvudet till fötterna insvepta i hans glänsande lydnad, och om vi icke kunde inför Gud trotsa på hans rättfärdighet, på hans kärlek, på hans härlighet, såsom på våra egna, såsom på en verkligt oss skänkt egendom? Här kan visserligen någon anmärka: »Att pråla i en annans förtjänst och lysa i en annans glans, det är just ingen konst!» Må så vara, och likväl, vilken gör oss det efter? Försök, huru lätt denna konst är! Emellertid är det nog, att det dock är så, att hans härlighet är oss given. Som nyss anfördes, säger han kort och otvetydigt: »Fader, jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig.» Och denna härlighet är hans lust. Han »förlustar sig med människors barn».

Men såsom Herren Jesus har sin största lust uti sina egna fullkomligheter, så är den förnöjelse, som han har i sina egna verk, icke mindre. – »Herren fröjdar sig över sina verk», betygar David. Var och en plägar ju älska det, som han själv gjort; mycket mer Herren, vilkens alla verk äro idel skönhet och fullkomlighet. Tänk väl på denna omständighet; ty den har en väldig tröst med sig. Skulle icke Gud vara nöjd med vad han själv gjort? Han måste ju hava behag till sina egna verk! Men varest äro nu hans verk? Månne hos djävulen i helvetet? Bevare oss Gud! Till sin närvarande gestalt är satan själv sin verkmästare. – Månne då hos änglarna i himmelen? Ännu icke! De hava själva i verkförbundet förvärvat sin härlighet och tillkämpat sig sina kronor. – Månne hos de självrättfärdiga och i dessas egna förtjänster och dygder? Alldeles icke! Det är deras egna verk, de skola ock själva svara för sig.

Var finna vi då Herrens verk, som utgöra hans lust? Där en publikan slår sig för sitt bröst: »Gud, misskunda dig över mig, syndare!» där en Bartimeus ropar vid vägen: »Jesus, Davids Son, förbarma dig över mig!» där en kananeisk kvinna talar om hundarna och smulorna, och en förkrossad Magdalena badar Jesu fötter med sina tårar; där en Paulus glad utbrister: »Mig har barmhärtighet vederfarits», och en Asaf: »Herre, vem har jag i himmelen förutom dig? Och när jag har dig, så har jag icke behag till något på jorden»; och där en Simon Petrus börjar sväva på rösten, för att utsäga: »Herre, du vet allting, du vet, att jag har dig kär» – se, varest dylika saker föregå, där stenhjärtan bliva förvandlade till ett mjukt ler i hans hand, och stålhårda ansikten till vax, så att han däri kan intrycka sin bild; där själar, som aldrig frågat efter Herren, nu börja törsta efter levande Gud, såsom hjorten efter friskt vatten; där de självrättfärdiga begynna att på ruinerna av sin rättfärdighet kuttra såsom duvor, och de visa börja skatta sin visdom såsom galenskap; där arma syndare börja gråta vid hans fötter, och fördömda missgärningsmän frimodeligen våga att åkalla honom såsom sin försvarare mot åklagaren: där, där är hans verk, och varest hans verk är, där är hans lust. Så är då hans lust ibland människors barn, och det ibland hans fattiga syndare. Hos dem är hans förnöjelse; hos dem hans ögonfägnad.

Huru njuter icke en naturvän av en skön nejd, och den som planterat en vingård, huru fröjdas han icke att skåda dess blomstring och fruktbarhet! Så har Herren sin lust i den örtagård, han med sitt försoningsblod och sin Ande planterat på jorden. Den nya, skapelsen i en syndare, huru förnöjer icke den hans öga! Han kan icke se sig mätt därpå; ty det är hans verk. Därför säger han ock till sin duva: »Låt mig höra din stämma; ty din stämma är ljuv och ditt anlete är täckt» (Höga V. 2:14). – »Men, säger du, detta är om hans duva, om fromma, älskliga själar, i dem kan han hava sin lust, icke i mig och sådana som jag, ty jag är en vederstygglig syndare!» Vad höra vi? Skall Gud hava behag i din egen fromhet? Skall du tackas Gud för din egen skull? Har du genast bortkastat den tröstliga sanningen, att »Herren fröjdar sig över sina verk»; att vi äro »benådade i den älskade», icke i oss?

Men du säger: »Jag finner idel synd och orenlighet hos mig; icke är detta Herrens verk.» Svar: Just det, att du finner idel synd och orenlighet hos dig, det är Herrens verk. Synden är icke Herrens verk, men att du känner den hos dig, det är icke naturens verk, icke heller djävulens. Ormens ingivelse: *Iskolen bliva såsom Gud*, har uppfyllt hela människonaturen med självförgudning. En förkrossad och bedrövad ande är ett sådant Herrens verk, att Gud och hans änglar glädja sig däråt (Luk. 15); det är ett sådant Herrens verk, som förer förlorade söner och döttrar i Faderns famn, som driver syndaren till nådastolen, att insvepa sig i Kristi rättfärdighet, den »yppersta klädningen» – och se här Guds hjertas

största lust och glädje. Den som är iklädd Kristus, han är för Guds öga helig och härlig, vore han ock den vederstyggligaste syndare i sig själv och för sina egna ögon. Det är om sådana, som Herren säger: »De heliga här på jorden, de äro de härliga, till vilka jag har allt mitt behag» (Ps. 16: 3).

Kan någon människa vara helig eller härlig i sig själv? »Vad är en människa, att hon skulle vara ren, och att den, som är född av kvinna, skulle vara rättfärdig? Himlarna äro icke rena i Guds ögon» (Job. 15: 14-16). Skulle då Petrus och de övriga lärjungarna vara rena i sig själva den aftonen, då de, strax efter tvenne sakraments mottagande, »tvistade om, vem som var störst, då de icke förmådde vaka med sin bedrövade Herre i örtagården, då de alla togo anstöt av honom, då Petrus förnekade honom m. m.? Men samma afton sade Kristus tvenne särskilda gånger: ». Nu ären I rena – all rena!» Men han sade ock grunden. Han talade om tvagning och om sitt tal, sitt ord, vilket de nu trodde (Joh. 13: 10; kap. 15: 3).

Om ock icke vi besinna det, så menar dock han vad han sagt: »Den som tror och blir döpt, etc.» – eller vad Paulus säger om Kristus och hans brud: »Han har renat henne i vattnets bad, genom ordet.» Det är på sådan grund, som han ser Petrus helt ren, säger om Petrus och hans arma bröder: »Nu ären I rena.» O, tänk och stanna! Det är ju Kristus, domaren på den yttersta dagen, som själv säger detta! Skulle vi icke vakna och se, att det är allvar med Kristi rättfärdighet – allvar med vad ordet säger om reningen i hans blod? Det är förskräckligt med vår otro, vårt mörker!

För oss är Kristi blod ofta ett intet, för vårt öga är Kristi rättfärdighet förborgad i ett tjockt dunkel; men för Guds öga är Kristus och hans blod beständigt och av evigt värde. Gud ser Kristi rättfärdighet – tänk på den saken. Gud är icke stadd i vårt otrosmörker, Gud ser Kristus och hans rättfärdighet, och för Gud gäller det evinnerligen, vad han talat därom. Därav kommer, att på samma stund du ser dig själv vederstygglig och oren, på samma stund du pustar och kvider över din synd och vederstygglighet, så ser Gud sin största lust i din renhet och härlighet. Gud ser och värderar det, som han själv gjort genom sin älsklige Son. Herren fröjdar sig över sina verk. Och därav följer, att »han förlustar sig med människors barn».

Men i denna djupa text tyckes ännu ett litet ord vara utelämnat – helst när vi jämföra den med vad Gud alltid både sagt och bevisat vara hans lust. Detta är det lilla ordet »bo». Hans lust är att bo med människors barn. Så säger han själv: »Jag skall bo hos dem och vara deras Gud. – Jag bor i höjden och i helgedomen och när den, som har en förkrossad och ödmjuk anda.» Och åter: »Herren har utvalt Sion, han har lust till att där hava sin boning. Detta är min vilostad till evig tid; här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust» (Hes. 37: 27; Jes. 57: 15; Ps. 132: 13, 14). Således: bo, bo vill han hos människors barn.

Men, käre Frälsare, huru kan det vara din lust att bo hos dem, som ju måste göra dig den största olust, hos vilka du måste se mycket, som misshagar ditt öga och bedrövar ditt hjärta? Ja, säg det! Likväl blir han därvid: »Min lust är att bo hos människors barn.» Saken är den, att han är en frälsare, att han vill vara en hjälpare för de elända, en läkare bland sjuka. Han säger: »Det är min lust att göra dem gott.» Jag har icke kommit för att låta tjäna mig, utan för att tjäna och giva mitt liv till lösen för många.» Det är vår stora huvudvillfarelse, det är ondskans djuphet i vår natur, ingjuten av ormen vid syndafallet, att vi icke hålla Gud för en Gud, en hjälpare och frälsare, utan för en hård domare, en herre, som blott fordrar vår tjänst. Herren har ett annat sinne.

Hans enda lust är att göra oss gott. Därför är det hans lust att bo hos människors barn på jorden. Där har han ett stort, oändligt sjukhus, fullt av elände, av jämmer och nöd; där är hans lust – »detta är min vilostad», säger han, »här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust». Då Jesus en dag var hungrig och skickade lärjungarna in i en stad att köpa mat, kom under tiden en arm kvinna ur staden, en syndbelastad hednakvinna. Jesus talar med henne; hennes samvete väckes; hon förstod, vem han var, som sade: »giv mig att dricka». Slagen i samvetet, men glad i hoppet, löper hon att kalla flera hedningar till Jesus. Lärjungarna komma med maten och säga: »*Rabbi, ät*»; men nu behövde han icke äta, nu var hans hunger stillad; han hade funnit några arma syndare att frälsa, och då säger han: »Jag har mat att äta, som I icke känna» (Joh. 4). Se här Frälsarens hjärta! Se här, vad som är hans lust bland människors barn. Det är hans mat, hans vila, hans lust, att han må göra dem gott. Därför är det hans lust att bo hos människors barn. Och att denna hans lust icke är något tillfälligt och övergående, utan en i hans väsende djupt grundad evig böjelse för människosläktet, det har allt ifrån världens begynnelse det ena århundradet och årtusendet förkunnat för det andra.

Grunden är djup. Gud gjorde människan till sin avbild. Gud skapade henne till att vara hans barn, hans sällskap och hans lust; och när han skapade människan, denna jordens herre, skedde det icke, såsom med de övriga skapade varelserna, i hast, genom ett allsmäktigt: *Varde!* utan för människans skull blev han en egentlig skapare, bildade och formade med mycken flit och omsorg ur en jordklimp hennes kropp, inblåste sedan däri sitt eget heliga väsendes livsande, »och så blev människan en levande varelse».

Knappt äro nu människorna där, så är den käre Frälsaren ock mitt ibland dem och vandrar med dem under lustgårdens träd. Ja då, tänken I, gick det väl an. Det var icke något synnerligt. Men om man nu sade eder, att det var först genom vårt fall, vår synd och vår nöd, som hans lust att bo ibland oss blev rätt stark och varm, skullen I väl kunna tro det? Och se, så är det verkligen.

Nu började det eviga djupet av hans gudabarmhärtighet emot oss att brusa i honom. Hans »livs son» var fallen i fiendens händer. Det kunde hans hjärta icke fördraga. »Gud är kärlek», han »har lust till liv». Och nu gällde i sin fulla mening vad Sakarja säger: »Allt kött tige stilla för Herrens ansikte, när han uppstiger från sin helgedoms boning.»

Företoge vi oss nu en vandring genom det gamla förbundets dagar, så finge vi med ögonen skåda, huru den käre Frälsaren gått med sina fattiga syndare ut och in och byggt sig hyddor bland stoft och aska. Vi skulle då gå till den öken, där han besöker Hagar, den egyptiska tjänstepigan från Abrahams hus, och talar så vänligt med henne; vi skulle gå till Mamres lund och se det älskliga skådespelet, huru Herren om aftonen sitter till bords med Abraham under de svalkande träden; vi skulle gå vidare till Betel och därifrån till Penuel och till Horeb, varest Herren visar sig i den brinnande busken; sedan skulle vi ock beskåda den underbara moln- och eldstoden, och även där skåda hans ansikte. Tänk blott, att i fyrtio år kläda sig om dagen i ett moln och om natten i en skinande eld, och det för att vara ett halsstarrigt folk till vägvisare och till betäckning emot solens hetta, och till en sköld och en lykta i mörkret – visst fordras därtill, att han skall hava en *stor lust till människors barn*.

Vi kunde gå vidare till Ofra, varest Gideon ser den käre Frälsaren sitta under en ek, och sedan till Jerusalem och templet, där han bor över nådastolen. Men vartill en sådan lång resa? Vi hava honom nu närmare. Gud har blivit uppenbar i köttet. Vad se vi om julen i krubban i Betlehem? »Ett barn.» Ja väl, ett barn, och just detsamma, som har sagt: *Jag förlustar mig med människors barn*. Gud i köttet, Gud i krubban, Gud i linda, Gud vid en moders bröst! här stelna ens tankar, här bäva ens knän, här häpnar hjärtat, undret är för stort för svaga människor. Gott, att våra ögon äro dunkla, gott, att vi skåda det blott från fjärran, förstå knappt tusendedelen därav! Det skulle eljest fråntaga oss livet, det skulle kväva oss, vi kunde icke fördraga det.

Det sätt, varpå han var med Israel och umgicks med dem, var för honom ännu icke ett rätt boende hos människobarnen, det var för honom ännu ett för främmande förhållande, en för kall vänskap. *Han* Gud, och *de* fattiga syndare – det svalget var ännu alltför vitt! Lika med lika förenar sig bättre. Då blev han själv ett människobarn, vår blodsförvant, vår broder. Detta kunna vi slå i vädret, såsom vore det ett intet, och seraferna, de sitta nu redan i två årtusenden på sina höjder och skåda ned i denna kärleksavgrund och kunna icke nå dess botten och kunna icke upphöra att i helig förundran häpna och taga ur denna djupa brunn ämnet till alla sina hallelujasånger. »Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Och Ordet vart kött, och han bodde ibland oss.» O, eviga nådesunder!

Vad har nu drivit honom därtill? Rent av intet annat, än att han hade lust till människan och icke blott till änglarna. »Jag förlustar mig med människors barn.» Men varifrån har han fått denna lust? Varifrån? Ur sitt eget hjärta. Och här äro vi vid änden, längre kunna vi icke skåda. Så älskade Gud världen. Han älskade – därför älskade han. Vi komma icke längre.

Nu gäller det blott att besinna, att fastän han icke mer ligger i krubban, så är han likväl ännu människa och även i dag vår broder, fastän han därjämte sitter åter på tronen, och han har ännu beständigt ett broderligt hjärta och har varit frestad i allting likasom vi, så att han kan väl varkunna sig över vår svaghet. Och ehuru vi nu icke mer kunna taga honom på armarna, såsom Maria fordom och Simeon, så har därför hans lust att bo ibland människors barn för ingen del blivit mindre, och hans boende ibland oss är likaså nära, ja väl mycket närmare och innerligare. Och det är nu ett boende och icke mer ett gästande, icke att hava blott härbärke, icke att komma och fara, utan att bo; därför säger han ock, att »såsom han bor i höjden och i helgedomen» – och där är han ju beständigt – så bor han ock hos de sina

på jorden, således även där beständigt. Kristus säger uttryckligt: »Jag är med eder alla dagar!» »Vi (jag och Fadern) skola komma till honom (den mig älskar) och taga vår boning hos honom.» Han är vår husförvant – lov, tack och pris! – och vad för en husförvant?

En förnäm herre kanske, då det redan vore nåd och ära nog, att han endast nedlåter sig till oss, och att vi få uppvakta honom, men av vilken vi ingen tjänst vågade begära? Bevare oss Gud! Nej, Kristus vill endast *tjäna*, och vi skola låta tjäna oss, det säger han själv: *Jag har icke kommit för att låta tjäna mig, utan för att tjäna* etc. – »O, till sådan nåd är jag alltför ovärdig», säger du, »jag är full av synd inför honom!»

Men nu är just det hans ärende och hans lust att tjäna dig i synnerhet mot detta onda, synden, och låta sitt liv för dig. Just att göra dig en stor, *underlig* tjänst, det är hans lust. »Lovad vare Herren, att han mig en *underlig godhet* bevisat haver», säger David. – Du är bedrövad, rådlös – han är icke rådlös, icke bedrövad. Han vill tjäna dig. Därav hans lust med människors barn! – »Så skall han väl då vara en rådgivare, den vi skola rådfråga i viktiga angelägenheter?» Uti »viktiga» angelägenheter – varför då blott i denna grad?

Han vill vara hållen, såsom tillhörde han huset, ja, familjen, han vill vara vår egen, såsom han ju har blivit vår närmaste anförvant, vår broder; han vill själv taga del i allt och gå oss till handa, i stort och smått, i det viktiga och det ringa. Vi skola blott frambära allt för honom. Och tänk icke, att han är alltför andäktig och hög, så att vi endast våga tala med honom om *andliga* ting. Nej, han vill sörja för mjölet i skäppan och oljan i krukan. Han vill fråga efter brödförrådet i korgen och köttet i grytan. »Barn, haven I något att äta?» frågar han vid sjön Gennesaret, då han redan var i sin förklarade lekamen, och steker fisk på stranden.

Skulle Gud hålla någon angelägenhet för ringa för sin omsorg? Var vore då gränsen för densamma? Har han icke själv skapat även allt det lilla och obetydliga, som finns på jorden? Han talar själv om små fåglar, av vilka icke en får falla till jorden den himmelske Fadern förutan. Allt, som är nog stort att bekymra dig, är ock nog stort för hans deltagande. O, om vi hade tron, så skulle vi få se Herrens härlighet! *Immanuel*, vår broder, människornas huvud och salighetshövding, han bor ibland oss, har sin lust bland sina blodsförvanter. O, Israel, Guds Israel! Var är det folk, vilket gudarna så nalkas, som Herren vår Gud nalkas oss, så ofta vi åkalla honom, vilken vakar vid vår bädd, hjälper oss i arbetsrummet, och vilkens omsorg sträcker sig ända till de små fiskarna för vår måltid? Ty han förlustar sig med människors barn.

Då profetians Ande hos Jesaja i det 9:e kap. ville uti korta, djupa ord, i betydelsefulla namn uttrycka de mest utmärkande dragen hos den kommande Messias, Guds Son i människonatur på jorden, så blev det första namnet detta: *Han skall heta Underlig* (v. 6). Och sannerligen, så har han ock bevisat sig. Underlig – uti allt underlig – underlig i sitt väsende, underlig i sitt hjärtelag, underlig i sina vägar med människors barn. För att nu blott tala om vårt ämne, är det icke övermåttan underligt, att han kan hava sin lust hos människors barn – hos syndare? Och en sådan lust, att han icke åtnöjdes med mindre, än att han själv blev kött och bodde ibland oss, blev vår broder och blodsförvant och ville bo ibland oss alla dagar och icke akta, att vi äro syndare, utan just därför – just för att göra oss gott, för att hjälpa oss emot synden och djävulen, vara de krankas läkare och de fallnas försvarare – just därför har han sin lust med människors barn.

Så är han underlig till sitt hjärtelag. Det borde vi nu gladligen tro, och vi borde häruti hava vårt dagliga gästabud och paradiset på jorden, dagligen blott prisa och lova en så utsäglig Guds och vår Herre Kristi kärlek, så länge vi här leva; men däremot lägga sig många svåra hinder; det sker icke så, utan vi gå tvärt om ofta med nedslaget mod och hemlig fruktan i våra hjärtan, att det står mycket illa till med oss, att Gud är långt borta ifrån oss, ja, att vi äro rent av övergivna.

Och märk nu: alla dessa bekymmer komma endast därav, att Gud *förer oss så underligt*, och att vi icke förstå oss på hans underliga vägar. Ty även synden, som ju är vår egen skuld och är grunden till de bittraste kval, även de skulle icke mer betaga oss vår tröst till Guds nåd och närvaro, om vi blott trodde; och vi skulle gärna tro den eviga sanningens ord, om vi blott icke tyckte oss själva se och *erfara motsatsen*. T. ex. ordet försäkrar oss om förlåtelse för alla våra synder, men vi känna ännu lagens dom i samvetet; ordet lovar förlösning från syndens herravälde, men vi tycka, att synden ännu alldeles härskar över oss. Sådant nedslår då genast vår tro och tillförsikt till Herren. Men så ofta vi tyckas erfara *motsatsen till det, som Gud själv lovat*, så är det intet annat, som vi erfara, än ett lekande av den Underlige. Detta skola vi snart finna, då vi nu gå att betrakta Kristi lekande på jordens krets.

Lekande på hans jordkrets, säger han. Nu stöter oss redan detta för huvudet. Det eviga *Ordet*, *visheten – lekande* – huru kommer det överens? Men huru det än stöter, så skola vi likväl finna, att orden icke ljuga för oss. Vi skola blott göra oss något närmare bekanta med den gudomliga vishetens lekande. När Gud vill göra Abram till en Abraham, en »fader för mycket folk», då låter han honom gå till hundra års ålder utan arvinge. När han hade givit honom underbarnet, »löftets son», och förklarar: »Genom Isak är det, som säd skall uppkallas efter dig», då befäller han, att samme Isak skall offras. Då han vill göra Josef till en stor herre, för vilken alla hans bröder skulle nedfalla, då låter han samma bröder sälja honom såsom slav. En slav och en stor herre äro stora motsatser. Vad var detta annat än ett lekande av den eviga visheten? Och säger han icke själv: »I vredesmod gömde jag mitt ansikte en liten tid för dig, men med evig nåd vill jag förbarma mig över dig» (Jes. 54: 8). Herren gör med oss såsom en moder, vilken gömmer sig för sitt barn, för att förlusta sig med barnets sökande; eller såsom en fader, som först giver barnet ett äpple, men strax tager det tillbaka, för att pröva dess tålmod.

Såsom Luther säger: »När Gud vill pröva en människas tro, lagar han så, att all tro börjar fattas henne, och ställer sig så underligt, som ville han icke hålla henne tro och loven.» Sådant skola vi här betrakta. Men vi vilja först undersöka, vad själva texten egentligen kan åsyfta. Herren talar här egentligen om skapelsens dagar och säger: »När Herren befäste himmelen – när han befäste jordens grundvalar – var jag ett skötebarn vid hans sida, och jag var hans dagliga lust, lekande inför hans ansikte beständigt, lekande på hans jordkrets och förlustande mig med människors barn.»

Härav synes, att han i första rummet åsyftar ett lekande uti skapelsen och de verk, som då frambragtes, antydande, att han skapade och prydde jordens krets icke blott med vishet, utan ock med kärlek, icke blott till nytta, utan ock till fröjd och förlustelse för hans människobarn, på vilka han då redan hjärtligt tänkte. Och sannerligen – ett sinne, som är öppet för Guds åskådande i naturen, finner redan däruti överallt ett den gudomliga vishetens och kärlekens lustspel. Då han klädde fälten med blommor och blommorna med så många sköna färger; då han utsträckte den till så mycken vederkvickelse omväxlande skyhimmeln över oss; då han skapade bergen och mellan dessa de stilla, förtroliga dalarna, med sina svalkande bäckar i deras djup; när han gav de små fåglarna deras täcka och omväxlande stämmor – när Herren Gud sysselsatte sina höga tankar med sådana små ting, med pryddande och smyckande, med färger och ljud – då lekte han på jordens krets.

Och när han uti skapelsens verk inlade en mängd bilder till de höga, andliga ting, som i synnerhet lågo honom om hjärtat; när han gjorde hela den synliga naturen till en stor sinnrik teckenskrift, på vilken vi ännu i dag stava och däri finna höga andliga lärdomar; såsom när han t. ex. satte solen till en bild av sig själv, för att med hennes verkningar avmåla sin Andes verk i nådens rike; när han bjöd vetekornet, att det i sitt vilande i jorden och sitt uppspirande i ett nytt strå skulle tala till människobarnen om deras kroppars uppståndelse till ett nytt liv o. s. v., då var den eviga visheten verkande och lekte på jordens krets.

Till detta Herrens nådiga lekande med människobarnen hör även, att han uti sitt sätt att tala med dem nedlåtitt sig till deras svaga, mänskliga begrepp och föreställningar och därefter lämpat sina ord till dem, såsom en äldre person gärna gör, då han vill inlåta sig med ett litet barn. Se, huru Herren allestädes i sitt ord tillägnat sig vårt arma och barnsliga språk, för att göra sig förstådd, för att komma oss nära och bliva en Gud ibland stoft och aska, en Gud för svaga och stygga syndare.

Märk, huru han säger t. ex. att det och det »ångrade» honom, då han likväl egentligen »icke kan ångra»; vidare, huru han talar om den tillkommande härligheten under bilder av sådant, som här på jorden förlustar våra ögon, såsom bröllop, sköna hus och palatser, ädelstenar, glänsande metaller, gröna träd och söta frukter m. m. – detta nedstigande till våra barnsliga begrepp och tankar, för att leda oss upp till sina egna höga råd, är icke det ett lekande med små barn ifrån den store Gudens sida?

Hit höra ock åtskilliga bilder, som Herren i sitt ord brukar; såsom när han talar om det löfte, han gav Noa, och, för att behålla detta friskt i vårt minne, visar oss på en skönfärgad båge i skyn, som förnöjer våra ögon. Om denna båge säger han oss, att så ofta han såge den, ville han tänka därpå, att han icke mer skulle förgöra jorden med vatten – likasom om Gud behövde minnestecken för sina ögon, för att icke glömma detta. Men han visste, att vi behövde sådana tecken, att det skulle trösta och stärka vår tro; därför lekte han med oss.

Omsider kommer han själv, av sin brinnande lust med människors barn, och tager sin boning ibland dem, träder i släktskap med dem och blir själv ett människobarn. Och huru börjar han icke nu genast att leka på jordens krets! Han, vars namn är Stor och Hög, den Evige och Helige, himmelens och jordens

Herre, uppsöker nu den allra lägsta plats, som fanns på jorden – han låter sig födas i en krubba! Den himmelska härskaran bebådar med stor prakt hans födelse, men deras Herre och konung har sitt härbärge i ett stall! Var icke detta genast ett underligt lekande? – och sannerligen, ett högt och tänkvärt lekande, varigenom han gjorde allt förnuft till skam, stötte alla »visa och kloka» för huvudet, vilka ville se Sions konung härlig och stor på jorden, på det endast de ödmjuka barnen skulle kunna förbliva hos honom.

Och sedan, vilket högt och underligt lekande övade han icke vid sitt lidande och död med sina fiender och den gamla ormen! Den Allsmäktige, som blott med ett ord kastade den beväpnade skaran till jorden, är strax därpå svag och vanmäktig, låter sig bindas, ledas, dömas, korsfästas. Nu menade fienden sig hava vunnit seger; graven förseglas och bevaras av väktare; men när stunden kommer, uppstår den nederlagde, bryter inseglet och förskräcker vakten; och just dessa fientliga anstalter nödgades tjäna till den viktigaste bekräftelsen på hans uppståndelses verklighet. Visserligen ligger i allt detta ett den gudomliga vishetens lekande på jordens krets.

Vi vilja nu betrakta det Kristi lekande, som är mest svår-begripligt och bekymmersamt, och därför mest nödigt att förstå. Detta är vad man kunde kalla hans hårda lekar med sina barn, nämligen denna underliga regering, som förekommer våra barnsliga hjärtan alltför bitter och bekymmersam, men varunder likväl idel gudomlig kärlek, trohet och vänlighet förborga sig. Vi tala således icke om det gruvliga lekande, som han stundom övar med sina fiender, i synnerhet med falska själar, som skrymta inför honom, som vilja gäckas med den Helige. Med dem leker han på ett förskräckligt sätt. David säger: »Mot de rene bevisar du dig ren och mot de vrånge bevisar du dig avog» (Ps. 18: 27). Då en Faraos icke vill låta säga sig, och domen är fallen: »Jag skall förhärda Faraos hjärta och skall göra många tecken och under i Egyptens land, på det att egyptierna må förnimma, att jag är Herren», då låter han Egyptens trollkarlar göra samma underverk, som Moses och Aron, så länge till dess Faraos hjärta var så förstocket, att han sedan icke kunde väckas av de mest förvånande underverk, de mest plågsamma tuktoris.

Då judarna av Kristi allvarsammaste varningar och klaraste bevisningar icke läto säga sig, utan svarade med bitterhet: »Säga vi icke med rätta, att du är en samarit, och att du har en ond ande?» då började Kristus att blott ännu mer förblinda dem, talade sådant, som de aldrig kunde förstå, och varav de tycktes få fulla skäl för sin dom; ty då han sade: »Om någon håller mitt ord, skall han icke se döden till evig tid»; då svarade de: »Nu förstå vi», d. ä. nu hava vi fått bekräftelse på det vi sade, »att du har en ond ande. Abraham och profeterna dogo, och du säger: om någon håller mitt ord, skall han icke smaka döden till evig tid.» Här tyckes nu deras slutsats vara klar som solen; varför de ock upprepade den igen: »Icke är väl du större än vår fader Abraham, som är död? Även profeterna äro döda; till vem gör du dig själv?» Tänk nu, när de två gånger framhålla de heligas död till vederläggning av hans ord, och han likväl icke alls förklarar sig, t. ex. så: »Jag menar icke den lekamliga döden, jag talar om den eviga», utan i stället kastar blott en ny stötesten för dem – visst var det ett förskräckligt lekande av den gudomliga rättfärdigheten!

Han säger nu ytterligare till dem: »Abraham fröjdade sig, att han skulle få se min dag; och hans såg den och vart glad.» Då tycktes ju judarna åter hava största skäl för det svaret: »Femtio är du icke ännu, och Abraham har du sett.» Ännu ingen förklaring! utan blott en ny stötesten: »Förr än Abraham var född, är jag» – varpå judarna ansågo sig icke böra svara med ord, det gick nu för långt, utan de gingo nu att stena honom (Joh. 8).

Visst är detta ett gruvligt lekande! Mången kan tycka, att det var alltför hårt; men så handlar Herren med dem, som icke vilja ödmjuka sig under hans mäktiga hand. Allt folk skall se, att han är Herren. Jesaja säger: »De voro ohörsamma och bedrövade hans helige Ande; och han förvandlades till deras fiende; han stridde själv emot dem» (Jes. 63: 10). Och då Gud blir »fiende», då är han gruvlig.

Men vi återvända till vårt ämne. Vi skulle nu betrakta det nådefulla, vänliga lekande, som Kristus övar med sina barn och förtrogna vänner, men vilket vanligen förefaller dem såsom det strängaste allvar. Detta består nämligen uti hans *ansiktets bortdöljande* i den »lilla tiden», då vi skola lära att icke se och dock tro. Knappt hava nådebarnen fått försäkran om sin benådning och smakat Herrens ljuvlighet, förrän Herren börjar öva deras späda tro, genom att fördölja sitt ansikte. Då undandrager han dem de ljuva känslor, som de i de första saliga bröllopsdagarna hade, de råka i en obehaglig och bekymrande torrhet till själen, då ordet icke mer smakar och livar dem såsom förut, utan är torrt och kraftlöst för deras hjärtan; bönen är dem icke mera så kär och ljuvlig, utan tvärt om tung och besvärlig, och de få

icke nu det ljuva gensvar i hjärtat, som de förut känt. Då bekymras och kvida de och frukta, att Guds Ande blivit bedrövad och bortdriven, att de äro övergivna av Gud. O, om du visste, kära själ, vad det är som du nu erfar, skulle du innerligen fröjdas! Det är intet annat, än det förtroligaste lekande av den hulde Frälsaren. Så brukar han.

Huru gjorde han med den kananeiska kvinnan? Hon kommer med allt förtroende till honom, övertygad av det allmänna ryktet, att han var en mild och vänlig hjälpare, som icke bortstötte någon. Hon kommer med en stor nöd på sitt hjärta och begär hans hjälp. Han går blott undan och svarar henne icke ett ord. Hon går efter och ropar – han går undan. Omsider röras lärjungarna till medlidande och bedja för den arma kvinnan; då giver han ett svar, som var blott ännu mycket svårare, än hans tystnad: »Jag är icke utsänd, utan till de förlorade fåren av Israels hus.» O, vilket sting genom den arma kvinnans hjärta! Hon får höra, att all hans nåd icke tillhör henne. Hon är icke bland dem, som skola åtnjuta hans hjälp. O, käre Frälsare, att du kan så hårt pröva dina käraste barn! Men kvinnan låter icke modet falla, utan beder ännu en gång: »Herre, hjälp mig!» Då blir han ännu svårare, kallar henne en »hund» och säger: »Det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna.» Var detta icke förskräckligt?

Här ser jag, att Frälsaren kan på det djupaste fördölja sin nåd, kan på det bittraste bedröva och såra dem, han på det innerligaste älskar. Eller huru var det uti hans hjärta, under det han talade dessa hårda ord? Det se vi snart, då han uppenbarar sig. Kvinnan tager honom på orden, och när hon hör, att hon likväl fick vara så mycket för honom som en hund, omfattar hon detta och säger: »Även hundarna äta ju av de smulor, som falla från deras herrars bord.» Då kunde han icke längre hålla sig; nu kommer det fram, som han hade haft uti hjärtat. Med kärlek och innerligt välbehag utbrister han: »O, kvinna, din tro är stor; ske dig, såsom du vill.» Se nu här, vad han hade hyst uti sitt hjärta, under det han gjorde henne till en hund. Idel brinnande kärlek och vänlighet. Heter icke detta att djupt fördölja sig? – att hava sin lust med människors barn och likväl ställa sig så hård emot dem? – Men du säger: »Här var det väl ett lekande, men med mig icke så. Jag har syndat, jag har bedrövat Anden, det är min egen skuld, att han är viken ifrån mig.»

– Vad höra vi! Fanns det väl någonsin en själ, som sökte att stå i nåd hos Frälsaren och sökte att blott för hans förtjänst hava nåd, men likväl var av Gud övergiven? Märk, en själ, som icke söker själv förvärva Guds välbehag, utan söker blott i evangeliis ord den nåden att kunna tro – fanns det någonsin en sådan själ, som likväl var av Gud övergiven? Att du syndat och bedrövat Guds Ande, kan väl vara sant; men att han därför skulle vara viken ifrån dig, då du ännu suckar efter nåden i Kristus, det är alldeles omöjligt. Den som är av Gud övergiven i ett vrångt sinne, han suckar aldrig efter nåd och vänskap med Gud. Ingenting är säkrare än detta. Märk denna åtskillnad!

Farao sökte väl att undkomma landsplågorna; men att göra förlikning med Gud, det ville han aldrig. Esau sökte väl under tårar att återfå den jordiska välsignelsen; men vänskap och förening med Gud sökte han icke. Detta är skillnaden, som man väl må märka. Därför, när en själ hungrar och törstar efter Kristus och hans rättfärdighet och suckar i sitt hjärta: Ack, om jag vore i Guds nåd! Ack, om jag visste, att Kristi förtjänst även tillhörde mig, att Gud förlåtit mig allt, och att jag vore ett sant Guds barn! då ville jag ingenting högre önska mig på jorden o. s. v. – se, när en själ har detta sinne, är ingenting säkrare, än att en sådan är uti Guds vänskap, är ett kärt nådebarn vid Frälsarens hjärta. Men när då detta alldeles icke kännes, utan tvärt om motsatsen, mörker och torrhet, synd och kval – vad är detta annat, än ett underligt lekande av den eviga visheten?

Men ännu mycket hårdare tillgår det med dem, som hava en mera övad tro, mera nåd och gåvor och ljus i evangeliis hemligheter. Där är det icke nog med känslans undandragande, eller att Gud fördöljer sitt ljuva ansikte. Över en Job, »vars like icke fanns på jorden», som var rättsinnig och fruktade Gud och flydde det onda, över honom måste hela störtfloder av bedrövelser komma; mot honom måste själva satan lössläppas. Petrus, som var en pelare ibland apostlarna, och hade ett sådant mod och brinnande hjärta för sin Herre, att han ensam drog svärd mot den beväpnade skaran, han måste så lämnas åt satan att sållas, att han icke blott såsom de andra lärjungarna drager sig undan i mörkret, utan med uttryckliga ord tre särskilda gånger förnekar sin Frälsare och bekräftar med ed, att han icke kände den »mannen». »Se, satan har begärt eder för att sålla eder såsom vete», sade Jesus.

Paulus det utkorade redskapet, som blev »uppryckt till tredje himmelen och hörde ousägliga ord», han måste hava »en påle för köttet, en satans ängel, som skulle kindpusta honom»; och när han tre särskilda gånger så innerligt beder sin Herre om förlossning därifrån, måste han mottaga ett avslående

svar: *Min nåd är dig nog* o. s. v. Detta är ett lekande av den eviga visheten, för vilket alla heliga studsat tillbaka, kvidit och ropat. Gud handlar nämligen, som det tyckes, rakt emot sina egna ord: lovar välsignelse, men tillsänder dem nöd och elände; kräver helighet och lovar hjälp mot syndens makt, men släpper djävulen och mäktiga störtfloder av synd och uselhet över dem.

De kämpa, de bedja, de ropa dag och natt, men allt är förgäves, det onda blir allt värre och värre. Var är då hans stora nåd och trofasthet? Han synes ju handla rakt emot sitt ord; liksom han gjorde med Abraham, då han först lovar honom uti Isak en säd, mångtalig såsom stjärnorna på himmelen och sanden i havet, och sedan befäller honom att offra samme Isak. Är detta icke ett hårt och underligt lekande?

Med förbigående av många andra prövningar, vilja vi till slut betrakta blott den svåraste. Det är även svåra prövningar, att t. ex. alltid hava olycka i världen, fattigdom och skuld, eller att dragas med en långvarig och plågsam sjukdom, eller att vara för livstiden sammanbunden med en person, som utgör ett beständigt kors – allt detta är bittert, men angriper likväl icke så hårt själva livet, min tröst till Guds nåd, som när också min kristendom är behäftad med någon svår sjukdom och skuldbörda. Vid de lekamliga sorgerna har jag likväl ordet mera klart till min tröst, vilket i all bedrövelse säger mig: »Den Gud älskar, den agar han»; och »vår bedrövelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på översvinneligt sätt i översvinneligt mått en evig fullvikt av härlighet» o. s. v.

Men när en kristen, som ingenting högre sökt på jorden, än att bliva en rätt allvarlig och helig »Guds människa», som har genom Guds innerliga barmhärtighet blivit förd ifrån mörker till ljus, har fått förlåtelse för alla sina synder och smakat och sett, huru ljuvlig Herren är, har lärt himlavissheten i Guds Andes skola och fått ljus i evangelii stora hemlighet, när en sådan omsider ser sin kristendom liksom alldeles fördärvad, ser det dyraste målet för sin strävan förfelat, när den hjärtliga fromheten, kärleken och umgängelsen med Gud, som i de första tiderna av hans nådeliv utgjorde hans himmel och paradiset, äro borta; hans hjärta är liksom ett ormbö, fullt av syndiga begärelser, av skrymteri och lättsinne, av hårdhet och död; och icke det allenast, utan synden och djävulen tyckas återtaga sin förra makt över hela hans väsende; han icke blott känner den onda begärelsen i hjärtat, utan den bryter ock ut i verkliga syndafall, han kämpar, ängslas, beder, han söker kraft av nådemedlen, ordet, sakramenterna, enskild bekännelse, bröders förböner o. s. v.; han vet, att lagsinnet uppväcker synden och försvagar anden, att endast »fröjd i Herren är vår starkhet», och han söker därför denna evangeliska fröjd, han erhåller den även, men allt försvinner igen, synden överrumplar honom och kastar honom åter i misströstans dy – då är han snart färdig att säga: hos Herren är ingen hjälp att söka; »om jag klagat och ropat, stoppar han öronen till för min bön; han har stängt mina vägar med huggen sten och förvridit mina gångstigar» (Klagov. 3).

Kan en själ i detta mörker annat tänka, än att han är av Gud alldeles övergiven i vrånge sinne, eller ock, att allt Guds ord är falskt, att det finnes intet Guds ord? I denna nöd kvida stundom de frommaste själar så bittert, att bergen kunna röras därvid. Här är den prövningen, för vilken de önska sig döden. Paulus hade mycket lidande, hade blivit fem gånger hudflängd, tre gånger »gisslad» o. s. v., men för allt detta lidande önskade han sig aldrig döden; men en gång utbrister han i bitter klagan: »Jag arma människa, vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?»

Detta var, när han talade om »syndens lag uti hans lemmar», när han omtalade, att, oaktat all den lust han hade till Guds lag efter den invärtes människan, han likväl »greps fången i syndens lag uti hans lemmar». Då utbrast han: *Jag arma människa* etc. En gång grät ock Petrus »bitterligen», det var, när han hade förnekat sin trogne Frälsare, med vilken han velat gå i fängelse och i döden.

Du frågar: »Kan även detta höra till den gudomliga Vishetens lekande? Har väl Gud någon del i mitt syndaelände?» – Vad menar du? Att Gud skulle fresta till synd? Bort det! »Gud frestas icke av ont, och själv frestar han ingen» (Jak. 1: 13). Men den eviga Visheten gör så: när en kristen icke med blotta ordet låter tukta sig till ödmjukhet och gudsfuktan, icke heller värderar nåden och den helige Andes gåva, då drager sig Gud tillbaka, då lämnar han den människan åt sig själv med synden och djävulen, vilken nu så länge omkastar henne i sitt säll, till dess hon med en Petrus icke mer säger: »Om än alla andra äro svaga, skall likväl jag vara stark.»

Det är nu, som vår kristendom blir alldeles förstörd, gamla synder flöda över bräddarna, och våra fromhetsnästen gå upp i rök; och ur ruinerna uppkryper nu en förlägen, svag, förödmjukad ande, som knappt vet, om han vågar se på en kristen, så föraktlig är han själv, så härliga äro nu andra, jämförda med honom. Var hade vi förut skolat taga denna ödmjukhet? Se, sådant gör den himmelska Vishetens lekande med oss!

Säger icke skriften detta uttryckligt? Om Petrus står, att det var just, då han försäkrade, att han skulle vara starkare än de andra, som han fick till svar: »I denna natt skall du förneka mig, satan skall sålla eder.» Paulus säger ock uttryckligt: »På det att jag icke måtte förhäva mig över de stora uppenbarelserna, gavs mig en påle för köttet.» Det står ju uttryckligt, att Satan fick Guds tillåtelse att så hårt ansätta Job, att denne omsider förbannade sin födelsedag. Och dessa män ville visserligen icke synda; de erforo visserligen, vad Paulus säger: »Vad jag vill, det gör jag icke, utan vad jag hatar, det gör jag.» Job visste ingenting kärare på jorden än fromhet och rättfärdighet, Gud själv sade om honom, att han däruti »icke hade sin like på jorden»; och i den första hårda prövningen, då all hans egendom och alla hans barn på en gång fråntogos honom, då hade han ännu sin fromhet kvar och sade med hjärtlig undergivenhet: »Herren gav och Herren tog, välsignat vare Herrens namn!»

Hade nu Gud satt en gräns för satan, så hade Job icke för syndat sig, utan gått härlig och segersäll ur striden; men satan får lov att ännu hårdare angripa honom, och nu faller Job så djupt i otålighet, som nyss nämndes. Här frestas jag nu att tråta med Gud och säga: Varför låter du icke Job vara from? Varför låter du fienden råda, till dess den fromme mannen försyndar sig? – såsom ock Job själv sade: »Om jag tvådde mig i snö och renade mina händer med lut, sänkte du mig dock i pölen» (Job 9: 30, 31).

Likaså angående Petrus. Även han ville vara stark och trogen; han bevisar det ju, då han ensam griper till svärd för sin Herre; han följer ock endast därför till palatset, emedan han så innerligt älskade honom; han grät ock så bittert efter fallet, blott därför, att han så gärna velat vara stark och trogen. Varför skulle satan få omkasta honom så, att han likväl, mot sin vilja, så gruvligen försyndar sig? Gud, älskar du icke helighet och starkhet? Men Herren skall svara mig: »Var var du, när jag grundade jorden?» Jag visste bäst, vad Petrus behövde. Förnekelsen, lögnen och svordomen voro visst gruvliga synder, men förmäthenheten var ännu mer till döds. Se, vad satans sällning uträttade. Förut var Petrus djärv och förmäten, nu blev han ödmjuk och rädd för högfärden, så att han sedan på frågan: »Älskar du mig?» svarar med tårar och räddhåga – och därefter skrev så eftertryckligt: »Hållen eder hårt vid ödmjukheten» etc. (1 Petr. 5: 5).

O, säger du, jag förstår och tror detta, men fruktar likväl, att det är värre med mig; att mina mäktiga synder vittna om andlig död. Jag är icke rätt allvarlig i striden, i bönen och vakandet; mitt hjärta är så falskt och lättsinnigt. – Även i detta bekymmer hava vi ingen annan tröst, än den trofaste och mäktige Frälsaren. Han är den ende, som både känner felet och kan avhjälpa det. David visste intet annat råd, än detta: »Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till, om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.» Måne det är möjligt, att den hulde Frälsaren skulle kunna höra dig dag och natt sucka den bönen och likväl låta dig förbli på en ond väg – han, som uppsökte och väckte dig då, när du själv icke ville bli väckt? Skulle han icke nu vilja väcka dig, då du själv beder honom därom?

Eller är det du, som skall göra det? Är det i din makt, så gör det! Du säger, att du icke är nog allvarlig, icke nog vaksam och sträng mot dig o. dyl. Varför förändrar du dig icke och blir allvarlig och vaksam m. m.? Kan du själv göra detta, så gör det snart och bekymras icke längre. Du svarar: »Jag är så lättsinnig, full av skrymteri och falskhet.» Det är ju förskräckligt! Huru länge skall du vara sådan? Förändra dig! – O, märker du icke din villfarelse?

Du menar, att du själv har förmåga till något. Du tror icke, att vi av oss själva icke äro skickliga till någonting, icke ens till att tänka något såsom av oss själva. Är det icke det, som allt Guds ord vill övertyga oss om, nämligen att vi intet alls förmå, mer än synda? Men då blir det huvudfrågan: Kan den själen varda lämnad och av Gud övergiven i vrängt sinne, vilken ur ett ängsligt hjärtas djup ropar till Herren: »Utrannsaka mig du och led mig du på den eviga vägen?»

Hurudant är Frälsarens hjärtelag mot syndare? Du menar, att blott du icke viker från hans spår, blott du i allt är, såsom du bör vara, så skall han vara din hulde Frälsare. O, vem har ingivit dig en sådan bild av honom? Han själv säger, att han är en sådan herde, som just uppsöker det borttappade fåret, d. ä. en själ, som icke så väl följt hans spår, utan, tyvärr, vikit av från hans vägar.

Och för ett sådant får har han ett så brinnande hjärta, att han lämnar hela den övriga hjorden och går efter detta enda, till dess han finner det. Så har Kristus själv beskrivit sitt hjärtelag. Är han icke sådan, då är allt falskt. Men om Kristi hjärtelag är sådant, måne han ändå kan lämna dig på en ond väg, dig, som nu ropar efter honom? Är detta möjligt?

Så säger Herren: »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn; han åkallar mig, därför skall jag höra honom» (Ps. 91). – Och åter: »I vredesmod gömde jag mitt ansikte en liten tid för dig; men med evig nåd vill jag förbarma mig» etc. O ja, det är ju Frälsaren! Han söker ju dem, som intet vilja honom. Han har kommit att bliva vår broder och försonat oss med sitt blod, då vi ännu voro hans fiender.

Skulle han nu alls inte bry sig om oss? Har nu all hans förra godhet en ände? Men när han nu likväl ställer sig så, som om han alls icke hörde oss, vad är detta annat, än ett lekande av den eviga Visheten – av honom, som en gång sov så tungt i skeppet, då lärjungarna ropade: »Vi förgås?» Just nu skulle Israels väktare sova. Men han visste väl sin tid. Han sov icke för länge. Lukas säger ock uttryckligt, att han låtsade icke vilja gå in med de tvenne lärjungarna i Emmaus. Och när han bekymrade Andreas och Filippus med frågan om bröd för de femtusen i öknen, så anmärker Johannes: »Detta sade han för att försöka dem; ty själv visste han, vad han ämnade göra.»

O, är icke det en obegriplig mildhet och vänlighet, att Herren Kristus också vill leka med oss? Visst måste han hava en stor »lust med människors barn». – Mitt i dina bedrövlige erfarenheter av synd och ömklig svaghet, då du tycker dig bestämt se, att du är av Gud övergiven, så erfar du en nåd, för vilken du aldrig i evighet kan nog prisa Guds kärlek, nämligen, att den eviga Visheten leker med dig.

Ty ingenting är säkrare, än det – och behåll den punkten viss och fast – att när en människa kommit därhän, att hon ingen högre sällhet vet på jorden, än att vara kvitt all sin ondska och kunna vara rätt gudfruktig, ren och from, både in- och utvärt, och ingen svårare plåga har, än sina egna synder, suckar och kvider över dem, men likväl håller i med evangeliets betraktande och vill tro och fasthålla sin benådning i Kristus, om då, allt detta oaktat, synden och djävulen synas vissa tider hava henne i sitt våld, och Frälsaren, nåden och kraften synas fjärran, är ingenting säkrare, än att den själen står under den gudomliga Vishetens lekande, och Kristus är ännu hennes tillräckliga rättfärdighet och starkhet, huru underligt, ja orimligt det än må se ut.

Helt annat är det, om du sluter förbund med synden och giver dig till ro i hennes sköte, eller ock i förtvivlan lämnar Frälsaren och icke mer söker något hos honom.

Men varest en ännu kämpande ande suckar efter Kristus och hans rättfärdighet, där har hans kärlek alltid ett ömt föremål; och om han fördöljer sådant uti sitt hjärta, så är det blott ett Vishetens lekande. Ty på detta sätt *förlustar han sig med människors barn*. Gud give, att vi lärde mer och mer förstå den gudomliga *Kärleken* och *Visheten*! Amen.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).